

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 426: Ba Mươi Hai Tướng Tốt Là Do Thế Tôn Trải Qua Nhiều Kiếp Huân Tu Mà Thành

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 037)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Ba mươi hai tướng tốt là do Thế Tôn trải qua nhiều kiếp huân tu mà thành】

Đó là biệt nghiệp. Ba mươi hai tướng là biệt nghiệp, là tướng tốt, là tướng của phước báo; đó là do Ngài đời đời kiếp kiếp tu tập mà có.

Chúng ta thấy trong kinh Phật nói, Bồ tát phá phẩm vô minh cuối cùng, viên mãn thành Phật đạo, Ngài muốn đi độ hết thấy chúng sanh. Độ chúng sanh thì cần phải có tướng tốt, vậy tướng tốt này phải làm sao đây?

Vẫn phải dùng thời gian một trăm kiếp chuyên môn tu phước, dùng một trăm kiếp để tu tướng tốt. Không có tướng tốt thì không thể độ chúng sanh. Chúng sanh vốn chấp tướng, nếu như Phật trông xấu xí, vừa nhìn đã không hoan hỷ, thì năng lực của Phật dù có lớn đến đâu, chúng sanh vừa nhìn thấy không ưa nhìn liền quay đầu bỏ chạy mất, thì làm sao có thể độ chúng sanh? Thế nên đặc biệt phải dùng thời gian một trăm kiếp để đi tu tướng tốt. Tướng tốt của Phật khiến người ta vừa nhìn liền hoan hỷ, liền yêu mến Ngài, quyến luyến không rời xa, nhờ vậy Phật mới có thể vì họ mà thuyết pháp. Tướng tốt chính là phương tiện để nhiếp thọ chúng sanh.

Ở chỗ này, chúng ta nhất định phải hiểu rõ, chữ “trăm” trong “trăm kiếp” không phải là một con số cố định. Những con số trong kinh Phật đại khái đều không phải là số cố định, mà là biểu pháp. Số “trăm” đại biểu cho sự viên mãn. Đã là viên mãn, thì thời gian dài ngắn sẽ không nhất định. Có người tu trong thời gian một kiếp là họ đã viên mãn; có người thật sự phải tu mấy mươi kiếp, một trăm kiếp mới viên mãn. Điều đó không cố định, còn phải xem họ tu pháp môn như thế nào.

Ở trong đây chúng ta cần phải biết, thành Phật là phước và huệ cả hai đều viên mãn, gọi là “Luỡng Túc Tôn”, trí huệ viên mãn, mà phước báo cũng viên mãn. Thế nhưng trong quá trình tu hành, thông thường hay có sự thiên trọng (thiên lệch). Nếu thiên trọng tu ở trong phước báo, nói cho chư vị biết, người đó không thành Phật được, họ đi vào trong lục đạo luân hồi để hưởng phước báo mất rồi. Nếu thiên trọng tu ở trong trí huệ, được! Có thể thành tựu. Nhưng tuy sau khi thành tựu rồi, thì phước báo lại không đủ! Phải chuyên tu lại phước báo, để bù đắp cho đủ phần phước. Như vậy, sau khi thành Phật rồi, vị ấy mới cần đến một trăm kiếp để đi tu tướng tốt.

Lại có một hạng Bồ tát, trong lúc tu hành thì liền “phước huệ song tu”. Phước huệ song tu mà thành Phật, thì vị ấy không cần phải dùng thời gian dài như vậy để đi tu tướng tốt, vừa khi thành Phật thì tướng mạo của Ngài đã trang nghiêm tốt đẹp. Điều này là dạy chúng ta, tu hành tốt nhất là phước huệ song tu, chớ nên thiên lệch về một bên. Nói một cách thiết thực, ý nghĩa chân thật chính là ở chỗ này.

Tu huệ đồng thời phải tu phước, “Kinh Kim Cang” dạy chúng ta chính là phương pháp này. “Ứng vô sở trụ” là tu huệ, “Nhi hành bố thí” (mà hành bố thí) là tu phước. Điều này dạy chúng ta phước huệ song tu, phước huệ đẳng tu, bình đẳng mà tu, đây là điều chúng ta nên phải chú ý.

Chỗ này nói “Ba mươi hai tướng tốt là do Thế Tôn trải qua nhiều kiếp huân tu mà thành”, đây chính là nói đến ý nghĩa “trăm kiếp tu tướng tốt”.